

M'HA OBERT ELS ULLS

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Al bell mig de la quaresma, la litúrgia ens regala el diumenge de l'alegria, diumenge *Laetare*. Quaresma no és sinònim de tristor, migradesa, dolor. És sinònim de camí, que ens allunya de l'ensopiment i de l'estancament; de possibilitat de veure les coses d'una altra manera, que ens dona aire de viure; de possibilitat d'aturada, que facilita la conversió, o sigui, fer les coses d'una altra manera. Quina alegria! Doncs això, *laetare*.

Alegria de veure que Déu escull el fill més petit, David, contra tot pronòstic.

Alegria de constatar que el Senyor és el meu pastor, em fa descansar ens prats deliciosos i no em manca res.

Alegria de tenir-lo a la vora i de no tenir por de res, ni dels barrancs tenebrosos, perquè em guia per camins segurs, em mena al repòs vora l'aigua, cosa que m'asserena i em conforta.

Puc triar entre ser llum o continuar en la foscor. Si trio foscor, no m'adonaré de res de la llista esmentada abans, ni molt menys creuré en l'alegria.

De fet no és una tria, és un adonar-se. Si accepto l'alegria que se'm dona com un regal, ja soc llum. Sant Pau diu: «En altre temps vosaltres éreu foscor, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat».

En la catequesi de la guarició del cec de naixement, el cec no demana res, però Jesús el guareix gratuïtament.

Els mateixos deixebles de Jesús volien saber de qui era la culpa que fos cec, i ens fan de mirall a nosaltres quan busquem culpables tan sovint per tantes coses. O quan ens continuem culpabilitzant nosaltres mateixos encara que les coses ja siguin resoltes. En català ens ha quedat la frase feta: «La culpa és del manxaire», perquè sempre hi ha d'haver un culpable.

Sense conèixer Jesús, el cec, que ja no és cec, es torna catequista. És evident que hi veu i és evident que l'ha guarit un desconegut a qui defensa quan diu als fariseus: «Que sigui un pecador, a mi no em consta. Només em consta una cosa: jo, que era cec, ara hi veig». I més endavant: «Justament això és el que em desconcerta: vosaltres no sabeu d'on és, però a mi, m'ha obert els ulls».

Pau ho expressa dient: «Tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum».

Sabem que creure no és fàcil i que la nostra fe és molt petita. També a nosaltres ens obre els ulls, per veure-hi d'una manera nova i trobar nous camins enmig de la selva, del desert, del mar o del caos, allà on sembla impossible.

Des del nostre no saber, però des del Senyor; des de les nostres ganes de no quedar-nos estancats i fer camí, també cadascú de nosaltres pot dir: «Crec en tu, Senyor».